

[Erling Olsen]

en ny regel, som hed: Normeret studietid plus dispensationer. Vi er endt på normeret studietid plus dispensationer og har i dispensationerne fået statueret, at det også gælder for folk, der tager del i arbejde i råd og styrende organer.

Skal vi prøve at sige meget kort, hvad det er, der er sket, så ser man i dag: Sædvanlig studietid plus automatisk et år. Nu siger vi: Normeret studietid plus maksimalt et år på dispensationer, og i disse dispensationer gælder så omprøver, hvis man ikke har bestået, og tidlige studeskift.

Det vil sige, at den første indskrænkning af støtteperioden er sket ved, at i stedet for, at man havde dette automatiske såkaldte fjumreår, har man nu alene et ekstra år i tilfælde af studeskift, eller hvis man er gået op til en eksamen, man ikke har bestået.

Men nok så vigtigt er det, at vi er gået fra sædvanlig studietid til normeret studietid, og det signal vi har givet de uddannelsessøgende ved dette, er: Nu får I nogle flere penge – og dette her koster staten ca. 1 mia. kr. til næste år; det bliver nok det realistiske tal – til gengæld forventer vi så, at I begynder studierne tidligere end nu, og at I gør dem færdige hurtigere end nu. Det er en handel, kan man sige, mellem det offentlige og de uddannelsessøgende. De uddannelsessøgende får på kort sigt 1 mia. kr. mere, men staten vil i løbet af nogen tid spare et meget stort beløb ved, at systemet bliver bedre udnyttet, og navnlig vil Danmark få et vældigt skub fremad, hvis folk kan begynde studierne tidligt, få dem afsluttet i en fart og i det hele taget få gjort noget ved dem.

Connie Hedegaard (KF):

Det er simpelt hen ubegribeligt, så travlt forligspartierne har haft med ikke at stå tilbage for hinanden udi overbud, og alligevel har det nu vist sig, at man ved de sidst tilkomne ændringsforslag ikke har kunnet holde sammen på flertallet.

SF så sig, da det kom til stykket, nødsaget til at komme med underændringsforslag til de ændringsforslag, det selv var medforslagsstiller til – de studerende skal trods alt stadig væk kunne se forskel.

Alene de senest tilkomne ændringsforslag betyder merudgifter på anslået mere end 300 mio. kr. om året, så når hr. Erling Olsen siger,

som han netop gjorde, at vi får en SU-reform, der koster 1 mia. kr., er det ifølge de gamle tal. Vi er faktisk oppe på 1,3 mia. kr. Det er ikke mærkeligt, at det tog et par timer at få afgivet betænkning i Undervisningsudvalget, og vi må sige, at vores indtryk faktisk er, at forslagsstillerne knap nok selv kender konsekvensen af det, de foreslår.

Det er f.eks. forbløffende, at man, samtidig med at man nu giver studerende 36.000 kr. i stipendier om året, finder det nødvendigt også at indlægge så meget elastik i det antal år, hvori man kan få SU, at man for disse efterhånden alt i alt mere end 1,3 mia. kr. mere om året til SU-området ikke reelt får strammet reglerne for, hvor længe man kan modtage uddannelsesstøtte.

Formålet med at bruge disse mange hundrede millioner kroner burde dog være, at flere blev animeret til at gennemføre studierne på den normerede tid. Det er ikke specielt fantasifuldt blot at forhøje de gældende satser. Vel er der her reminiscenser fra klippekorttiden, men det, man fra flertallets side lægger op til, ligger alligevel milevidt fra både Knud Larsen-udvalgets og regeringens oprindelige forslag, hvorfor vi heller ikke kan støtte dem af ændringsforslagene, der refererer til klippekortsystemet.

Vi må afvise flertallets ændringsforslag. Vi synes faktisk, de er temmelig tåbelige, og vi synes, det er pinligt, at man her i allersidste øjeblik har set sig nødsaget til at komme med merudgifter på 300 mio. kr. alene for ikke at stå tilbage for SF.

Rahbæk Møller (SF):

De fleste af de problemer, der var i ministerens lovforslag, er nu løst. Den jernhårde bestemmelse om, at man kun kunne få støtte i normeret studietid, er nu blødt op, så man ikke alene kan få dispensation som sædvanlig på grund af sociale årsager og studenterpolitisk arbejde, men også i op til 1 år for tidlige studieskift og for omprøver. Det er en klar fordel.

Ligeledes er overgangsbestemmelserne ændret, således at ingen nuværende studerende bliver ramt.

På ét punkt er der dog ikke sket en tilstrækkelig forbedring, og jeg tænker på rådighedsbeløbet. På grund af dels bortfaldet af statskautionserede lån, dels den manglende dyrtidsregule-